

Lydia Rood

Overleven op
DRAKENELAND

Met illustraties van Kees de Boer

Leopold / Amsterdam

Pakken en nokken

De man achter het grijze bureau fronste zijn wenkbrauwen.

‘Dus er zit niets anders op?’ vroeg hij.

‘Niks, nada, niente,’ zei de vrouw die al de hele tijd in Marks hand zat te knijpen. Het leek wel of ze bang was dat hij wegliep. Hetty heette ze. Mark kende haar nog maar net, en toch scheen ze over hem te mogen beslissen.

‘Maar we zitten al vol,’ zei de man. ‘Er is tot het einde van de zomer geen plek.’

‘Ik heb het toch al uitgelegd,’ zei Hetty. ‘Zijn vader zit voor zaken aan de andere kant van de wereld, zijn moeder is opgenomen en is voorlopig nog niet beter, zijn oma is net geopereerd en niemand anders wil hem hebben. Of ik zou hem zelf mee naar huis moeten nemen... Maar eerlijk gezegd heb ik daar niet veel zin in. Ik neem nog liever een jong leeuwje in huis.’

Mark trok een gezicht. Weer een volwassene die een hekel aan hem had. Grote mensen vonden hem een lastpak. Onhandelbaar. Slecht opgevoed.

Mark zelf noemde het avontuurlijk. Het was toch léuk om kikkers te kweken in het bad? En wie had er nou last van als hij probeerde een parachute uit te vinden waarmee je van het dak kon springen? Oké, de laatste streek die hij had uitgehaald ging misschien een beetje te ver. Maar hij had er toch geen kwaad mee bedoeld?

‘Dus,’ zei Hetty. ‘Het is óf een internaat, óf het eiland.’

De man achter het bureau zuchtte en pakte de telefoon.

‘Vooruit dan maar – als ik toestemming krijg.’ Hij belde

een nummer en praatte even met iemand die hij meneer Papadopoulos noemde en tegen wie hij overdreven beleefd deed. Toen hij klaar was, zei hij tegen Mark: ‘Zo knul, geregeld. Jij mag je koffers pakken en nokken.’

‘Nokken?’

‘Wegwezen. Oprotten. Opduvelen. Moven.’

‘Maar... waar ga ik dan heen?’ vroeg Mark.

‘Naar Drakeneiland,’ zei de man. ‘Waar wij monstertjes en draken zoals jij opbergen.’

‘En als ik niet wil?’

‘Dan ga je toch,’ zei de man.

De volgende ochtend werd Mark opgehaald met een taxi. Hij zat er helemaal alleen in, met de chauffeur. Ze reden naar het vliegveld en daar kreeg hij een ticket van Hetty.

‘Er staat Rhodos op,’ zei Mark. ‘Niks Drakeneiland.’

‘Je merkt het vanzelf,’ zei Hetty. ‘Gedraag je netjes onderweg. Niet het zwemvest proberen op te blazen. Nóg een geluk dat vliegtuigen geen noodrem hebben...’

Ze wachtte tot hij door de paspoortcontrole was, riep nog wat over haar schouder en liep weg. Haar rode haar wapperde achter haar aan. Mark keek haar boos na. Ze hoefde niet zo’n haast te hebben! Hij was toch niet besmettelijk?

Tijdens het wachten werd hij een beetje zenuwachtig. Hij wist helemaal niet hoe het verder zou gaan als hij in Rhodos aankwam. Werd hij opgehaald? Was er iemand die wist dat hij kwam? En had hij wel de goede dingen ingepakt? Hij had zomerkleren meegenomen, en een zaklamp en dat soort dingen, maar misschien brachten ze hem wel naar de Zuidpool...

Toen het vliegtuig eenmaal opgestegen was, ging het beter. Toch wel spannend, een eiland ergens midden in

zee... Misschien was het zo'n onbewoond eiland waar je moest overleven op kokosnoten en bananen. En als het ergens bij de Zuidpool was, dan zou hij wel pinguïns braden op een vuurtje van oude ijsbeerbotten!

Naar Rhodos bleek het een uur of vier vliegen. Hij werd opgewacht door een man die hij niet kon verstaan, en die hem meenam naar een bus. De bus bracht hen naar een haven. Er lag een boot te wachten, met een knorrige vrouw aan het roer, die dikke zwarte wenkbrauwen had en een dunne zwarte snor. Ze keek Mark met pikzwarte oogjes venijnig aan en blafte iets.

De man die hem had gebracht doorzocht Marks zakken en pakte hem zijn mobieltje en zijn portemonnee af.

'Hé!' zei Mark, maar de man was al weggelopen en sprong in de bus. Met zwarte rookwolken uit de uitlaat trok de bus op.

Weer blafte de vrouw met de snor iets naar hem. Mark nam maar aan dat ze bedoelde dat hij aan boord moest stappen. Veel keus had hij trouwens niet, nu hij zijn geld kwijt was.

Meteen scheurde de vrouw weg. Het moest een soort speedboot zijn, zó hard gingen ze. Mark greep zich vast aan de reling en liet de wind door zijn haar waaien.

De laatste woorden van Hetty spookten door zijn hoofd: 'En denk maar niet dat het een plezierreisje wordt.'

Hij had stoer geantwoord: 'Kan mij wat schelen.'

Drakeneiland

Ze hadden een heel eind gevaren en waren allerlei eilanden en eilandjes gepasseerd, voor ze recht op één ervan afstevenden. Uit de verte zag het eiland er inderdaad verlaten uit. Het was niet groot, en het was grijsig, heuvelachtig, met een groene berg in het midden en een rare puist aan één kant. Palmen groeiden er zo te zien niet. Dus geen kokosnoten.

De vrouw aan het roer stevende op een baai af en maakte in volle vaart een wijde bocht, zodat de boot evenwijdig aan het strand kwam te liggen. Ze wees en zei: 'Drakeneiland.'

Daarna pakte ze Marks tas en slingerde hem met een grote boog op het strand. Ze maakte een beweging met haar hoofd die ook al 'wegwezen' leek te betekenen. Toen Mark niet meteen over de reling stapte, liet ze het roer los, kwam op hem toe en tilde hem overboord. Groot was ze niet, maar wel beresterk. Aan de andere kant bleek een touwladdertje te hangen.

Mark daalde af. Hij stond met één been in de branding toen de motor alweer begon te brullen. Hij kon nog net loslaten voor de boot wegscheurde. Hij viel in het water. Er bleek opeens een stevige wind te staan. En het begon al te schemeren ook...

Mark waadde naar het strand. Wat nu? Hij had honger en dorst en er konden hier best wilde dieren zitten. Het was een warme dag geweest maar nu koelde het snel af. Had hij maar een tent meegenomen! Wie ging er nou op avontuur zonder een tent!

Zijn natte broek kwam onder het zand te zitten toen hij over het mulle strand naar de rotsen verderop ploegde. Daar moest hij bovenop zien te komen. Goed, dacht hij, een onbewoond eiland was dus níet leuk. Ja, op televisie zag overleven op zo'n eiland er spannend uit. Maar als je er in een warm huis naar keek, terwijl je moeder popcorn stond te maken en je vader ritselde met de krant, dan voelde je de kou en de honger niet. En het gevoel dat de schemering je gaf... alsof er in elke donkere spleet, vanaf elke rots naar je werd geloerd.

Mark schaaftde zijn handen terwijl hij omhoog klauterde. Zijn natte spijkerbroek maakte het onmogelijk om snel te klimmen. Zijn tas, aan één hengsel aan zijn schouder hangend, leidde een eigen leven. Elke keer als dat loodzware ding bewoog, verloor Mark opnieuw zijn evenwicht.

Hij keek om naar het strand. Dat lag er wit en vriendelijk bij. Misschien had hij daar moeten blijven? Maar daar had je het geluid van de branding de hele tijd om je heen, dan kon je het niet horen als er gevaar naderde.

Zijn tas schoof onverwachts naar achteren, Mark gleed uit en viel achterover. Even later lag hij versuft een eind naar beneden, bovenop zijn tas. Hij had zijn schouder pijn gedaan, en zijn enkel voelde alsof hij gebroken was, maar toen hij zijn sok naar beneden schoof, zag hij alleen een blauwe plek. Hij klemde zijn kaken op elkaar en begon opnieuw naar boven te klimmen.

‘Denk maar niet dat je me klein krijgt!’

Eindelijk bereikte hij de bovenste richel. Hij spuugde in zijn handen en wreef ze tegen elkaar. Hij stond op een soort pad. Een eindje verderop begon een bosje van lage, kromgegroeide bomen. In het bijna-donker zag hij vaag iets wits schemeren tussen twee heuvels. Het pad maakte een stukje links van hem een bocht naar beneden. Toen Mark ging kij-

ken, zag hij dat het keurig naar het strand afdaalde. Een beekje kabbelde er vredig naast.

Hij lachte hardop, wat vreemd klonk in de stilte. Een schaap, ergens achter een heuvel, antwoordde hem. Wat een stommeling was hij geweest: zomaar in het wilde weg naar boven klauteren, terwijl er een pad was! In alle films gingen ze eerst op verkenning uit voordat ze iets deden. Hij moest beter nadenken voortaan.

Hij grinnikte. Dat was nou precies wat zijn moeder altijd zei: *Denk toch eens na voordat je iets doet, Mark.*

Terug naar beneden ging hij natuurlijk niet. Hij keek de andere kant uit. Dat witte, zou dat een gebouwtje zijn? Hij begon erheen te lopen. Het pad, grijs en grindachtig, liep omhoog en weer omlaag tussen de heuvels door.

Af en toe verloor Mark het witte vlak uit het oog, maar hij wist nu bijna zeker dat het een huis was of zoiets. Het was te rechthoekig voor iets in de natuur. Ergens in de verte hoorde hij een geit mekkeren. Geiten kon je soms melken, zodat je geen dorst hoefde te hebben... als je tenminste wist hoe dat moest.

Aan de kleine grijze bomen langs het pad groeiden olijven. Mark raapte er een paar van de grond en kauwde erop. Vreemd genoeg hielp het niet tegen de honger, maar wel tegen de dorst. Nou ja, als je er maar genoeg at kon je er misschien van leven. Olijven, geitenmelk, wat wou hij nog meer?

‘Cassis,’ zei hij hardop. ‘Pizza. HEMA-worst. Gegrilde kip.’ Dat laatste kon zijn moeder heel lekker maken. Maar dat was voordat ze helemaal raar geworden was en door de dokter naar een huis in de duinen was gestuurd. Gegrilde kip met gepofte aardappels, druipend van de knoflookboter...

Geritsel, een hard *plok!* Mark schrok zich wezenloos,

voordat hij begreep dat het maar een olijf was die door de takken op de grond was gevallen.

Op dat moment was Mark niet blij met Drakeneiland. Helemaal niet blij.

De Woordenbedenker

Mark ploeterde voort langs het rotsige pad, alleen in het donker. Opeens schrok hij verschrikkelijk: achter hem werd keihard gebeld. Het gepiep van remmen, het geluid van slippende banden. Hij sprong opzij, maar te laat. Iets botste tegen hem aan, precies tegen zijn pijnlijke enkel, er vlogen grote witte dingen door de lucht en hij verloor zijn evenwicht. Hij krabbelde op en keek om.

‘Kun je niet uitkijken! Je loopt midden op de weg, idioot!’

Een mens! Een jongen, dacht Mark toen hij in het donker tuurde om te zien wie dat zei. Ja, een jongen, en hij lag onder een fiets. Voorop zat een grote mand en in de mand hadden pizzadozen gezeten, die nu allemaal verspreid over het pad lagen.

‘Ik droom,’ zei Mark.

‘Mocht je willen.’ De jongen krabbelde overeind. ‘Wat sta je daar nou, duikelaar. Help me die pizza’s oprapen.’

Sommige van de dozen waren opengegaan en nu rook Mark het: het waren écht pizza’s. Ongelooflijk. Hij lachte onzeker.

‘Dus... dus dit is geen onbewoond eiland?’ Hij was zó opgelucht dat hij vergat zich te schamen. ‘En jij spreekt Nederlands ook!’

‘We spreken allemaal Nederlands, wat dacht je anders,’ zei de jongen. Zijn kleren leken groen en rood, net als de strepen op de pizzadozen. Mark hielp hem de pizza’s oprapen.

‘Hoe kan het dat je dat niet weet? Ben je nieuw? Kom je uit de lucht vallen?’

‘Zoiets,’ zei Mark. ‘Maar... dit is toch Nederland niet?’

‘Dit is Drakeneiland,’ zei de jongen. ‘En als je dat niet weet, vraag ik me af wat je hier te zoeken hebt.’

‘Ik ben Mark,’ zei Mark. ‘Ik ben door een vrouw uit een boot gegooid...’

De jongen lachte.

‘O, door de Snorrevrouw zeker. Die vindt het te ver naar de haven.’

‘Zijn er nog meer kinderen op het eiland?’ vroeg Mark. ‘En hoe zijn de begeleiders hier? Even streng als overal?’ Opeens kreeg hij een visioen van tientallen Hetty’s die wachtlieden op volle slaapzalen.

‘Mompes, jij weet écht niks!’ zei de jongen. ‘Verdrie, nu zijn die pizza’s koud geworden. Moet ik weer helemaal terug.’

‘Mompes? Verdrie?’ vroeg Mark.

De jongen grijnsde. ‘We mogen hier niet vloeken. Als ik echt woedend ben, zeg ik “verduizend”. Zelf bedacht. Ik ben de Woordenbedenker van Drakeneiland.’

Het ging Mark een beetje te snel.

‘Ik vloek hoe ik wil,’ zei hij. ‘Ik bedenk mijn eigen woorden wel.’

Maar de jongen ging alweer door: ‘Meestal breng ik gewoon pizza’s rond. Woorden bedenken levert geen spie op.’ Hij legde zijn hand op zijn borst en boog zijn hoofd een beetje. ‘Ik heet Pierre.’

Mark vergat te antwoorden. Hij staaarde naar de pizza’s.

‘Die mogen we zeker niet opeten, hè? Toen je me van de sokken reed, liep ik net te dromen van kip en gepofte aardappels en pizza. Ik barst van de honger.’

Pierre grinnikte en maakte een van de dozen open.

‘Eén koude pizza in de hand is beter dan tien warme kippen in de lucht.’ Hij brak een stuk af en gaf het aan Mark.

‘Eet smakelijk en met de complimenten van de Parlevinkers.’

‘Wat zijn dat nou weer?’ vroeg Mark met volle mond. De eerste hap had zijn honger nog tien keer zo erg gemaakt.

‘Zo noemen we de kinderen die de beslissingen nemen.’

Mark staarde Pierre aan. Kinderen die de beslissingen nemen? Hij had het zeker niet goed verstaan.

Pierre grijnsde. ‘Je merkt het allemaal nog wel. Hier, neem nog een stuk pizza. Ik moet als een haas terug naar de bakkerij, want er zitten zeven klanten op me te wachten die waarschijnlijk steeds knorriger worden. Ik zie je nog wel! Loop mij maar achterna; als je dat pad daar volgt, kom je vanzelf bij het centrum.’

Pierre sprong op zijn fiets. Mark keek zijn achterlichtje na. Vlak voor de bocht ging het rechtsaf en verdween tussen de olijfbomen. Mark was dat pad in het donker voorbijgelopen. Al etend rende hij Pierre achterna; hij had geen zin om nog eens te verdwalen. Wat was dat hier voor rare boel!

Pas toen hij het centrum naderde – een handvol witte huizen en winkeltjes met luifels om een pleintje met een dikke boom – merkte hij dat hij zijn tas had laten liggen op de plek van de botsing. Maar vóór hij had kunnen besluiten of hij terug zou gaan of niet, stonden er al een paar kinderen om hem heen.

‘Een nieuwe!’ riep een meisje. ‘Klokkenluider, kom gauw. Een nieuwe, maak het bekend!’ Ze legde haar hand op haar borst, boog haar hoofd, zoals Pierre had gedaan, en zei dat ze Myrna heette. Mark deed haar na en noemde zijn naam. Hij moest zich stuk voor stuk aan de anderen voorstellen, maar hij onthield hun namen niet, en de gezichten kon hij nauwelijks onderscheiden in het zwakke licht dat uit de winkeltjes naar buiten viel.

Even later viel hij bijna om van schrik. Vlak boven zijn hoofd, in de dikke boom, begon een enorme klok te luiden. Vanuit alle hoeken en gaten kwamen kinderen op het gedreun af. Volwassenen lieten zich niet zien.

Hij kreeg nog meer namen te horen en moest de nieuwsgierigheid van de hele troep verduren. Iemand kwam met een fakkel aandragen, een ander nam een olielantaarn mee. Mark zag dat de kinderen in leeftijd varieerden; de jongste leek een jaar of zeven, de oudste ongeveer dertien.

Ten slotte zei Myrna: ‘Nu is het wel genoeg. Kom, ik breng je naar je huisje. Ik ben namelijk de Huisvester hier. Steven en Jesse zijn juist vandaag bij Harry ingetrokken, daarom staat er iets leeg. Je boft, anders had ik niet geweten waar ik je moest laten.’

Nu weer een Huisvester... Deden kinderen hier het werk?

Myrna gaf de Klokkenuider, een kleine jongen die Mo heette, een teken, en weer klonk er klokgelui. Twee luide slagen, toen werd het stil.

Myrna maakte zich groot en zei: ‘Jongens, geef Mark even rust. Hij moet nog wennen. Kom morgen maar naar de zitting van de Parlevinkers als je nieuwsgierig bent.’

Voordat iemand kon reageren, trok ze Mark mee.